

første Indtryk havde hun aldrig helt forvundet, og vel-sagtens var det Grunden til, at hun altid følte denne beskæmmende lille Uro og Frygt i hans Nærhed.

„Synes du ikke, Jytte, at From er højst charmerende? Naar man saadan sidder ene med ham, gaar Affektationen helt af ham. Iaften var han jo fuldkommen naturlig. Og er det ikke forbavsende, at han er et Barn fra Gaden? En Dreng fra Opfostringshuset! Selv mener han jo at have faaet konstateret, at han er Søn af en russisk Storfyrste, som dengang opholdt sig i København. Det lyder efter min Mening slet ikke helt usandsynligt.“

Jytte huskede at have hørt om det. Det var naturligvis noget Fantasteri; men hun maatte forøvrigt indrømme, at han havde ganske aristokratiske Ansigtstræk og overordenlig fint formede, nervøse Hænder.

„Veed du af, at han har en vældig Respekt for dig, Jytte? Han taler altid om dig med den største Beundring. Jeg kan f. Eks. fortælle dig, at det egenlig skyldes et Ord af dig, naar han nu har ladet sig barbere efter engelsk Mode. Han havde hørt, at du i et Selskab skulde have udtalt dig om det latterlige i, at en Mand bar Overskæg, naar han ikke var Militær. Dagen efter gik han hen og ofrede sin Moustache. Det har han selv fortalt mig. Føler du dig ikke smigret?“

„Umaadelig! ... Men for nu at vende Bøtten, John, hvorfor var din Kone ikke med iaften?“

„Aa du, hun er saa ophængt for Tiden! Jeg ser hende næsten ikke. Du veed, hun er kommen ind i Komiteen